В.Ц.

Маленький хлопчик пас верблюда.
То був життя його прелюд.
Верблюд довірливий, як люди.
І терпеливий — як верблюд.

Було це десь там, біля Таврії,
в степах, де гнеться ковила,
де обрій піниться отарами, —
колега коника й вола,

горбате диво, привид Азії,
сумирний жовтий страхолюд,
з якоїсь придбаний оказії, —
іде під вербами верблюд!

Собаче кодло сполошиться,
тікає кішка на вербу.
Нахарапуджена лошиця,
рвонувши, виверне гарбу.

А він іде, не ображається.
Скубне травинку на гарбі.
А він іде — як увижається
степам, і людям, і собі...

В степу верблюдові роздолля,
він каже хлопчику: диви,
така скупа на щастя доля
послала стільки нам трави!

А хлопчик згорнеться калачиком,
уткнеться в шерсть йому стару.
Малює сон веселим квачиком
і Самарканд, і Бухару.

Заходить сонце. Чорні круки
сидять на плечах скіфських баб,
і вечір гріє сині руки
над жовтим вогнищем кульбаб.

Червоний гребінь горизонту...
Кирпатий босий бедуїн...
Чомусь верблюда звали Зонька.
Він був з далеких десь країн.

Тварина добра, неледача,
на все дивився зверху вниз.
Цікавість — хиба його вдачі,
тому і вовк його загриз.

Ох, Зонька, Зонька, тигр — це краще.
А вовку хитрість в голові.
Підкрався, хижий, скімлив, лащивсь.
Вищить, качається в траві.

Отак він Зоньку й заморочив.
Цікаво Зоньці: що воно?
Верблюд схилився — вовк доскочив...
Все так недавно, так давно!..

Степи, степи, стерня та роси.
Веселка в літа на брові.
Маленький хлопчик став дорослим.
...А вовк качається в траві.